

РЕШЕНИЕ

№ 26097

гр. София, 27.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6612** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания във връзка с глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Образувано е по касационна жалба на „ТРЕЙС ГРУП ХОЛД“ АД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 1358/19.04.2026 г., постановено по НАХД № 20261110202663 по описа на Софийския районен съд, 99 състав. С решението е потвърдено наказателно постановление № СО-1-Ю-25-26КИ-483/26.01.2026 г., издадено от заместник-кмет на Столична община, направление „Правен и административен контрол“, с което на дружеството, за нарушение на чл. 15, т. 7 от Наредбата за реда и условията за провеждане на масови мероприятия, опазване на общински имоти и вещи, предназначени за общо ползване и шума в жилищни сгради на територията на Столична община, на основание чл. 26, ал. 7 от същата наредба е наложена имуществена санкция в размер на 520 евро.

В касационната жалба се поддържа неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че

районният съд не е обсъдил всички наведени възражения, че неправилно е приел административнонаказателното производство за законосъобразно проведено, както и че не е съобразил противоречие между приложената общинска наредба и други нормативни правила, уреждащи временната организация и безопасността на движението при строителни и ремонтни дейности. Поддържат се и възражения за неясно описание на нарушението, липса на индивидуализация на релевантните факти и неправилно приложение на санкционната разпоредба. Иска се отмяна на решението на Софийския районен съд и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – заместник-кметът на Столична община, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба. Счита решението за правилно и законосъобразно. Поддържа, че районният съд е установил вярно фактическата обстановка, обсъдил е всички релевантни възражения и правилно е приел, че нарушението е доказано по несъмнен начин.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба. Иска отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и извърши касационна проверка на обжалваното решение в пределите по чл. 218 АПК и по касационните основания по чл. 348 НПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна, за която решението е неблагоприятно, в законоустановения срок и срещу съдебен акт, подлежащ на касационно обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства Софийският районен съд е приел за установено, че на 24.07.2025 г. около 16:33 ч. служители на Столичния инспекторат извършили проверка в [населено място], район „Л.“, на [улица], в участъка между [улица] и [улица]. На място било констатирано, че „ТРЕЙС ГРУП ХОЛД“ АД извършва ремонт на тротоар, като при ремонтните дейности е разкопана [улица], без да е поставена необходимата сигнализация. За проверката бил съставен констативен протокол и бил изготвен снимков материал. След изпратена до дружеството покана, на 04.08.2025 г. в присъствието на упълномощено лице бил съставен АУАН № 25-

26КИ-483 за нарушение на чл. 15, т. 7 от Наредбата. Въз основа на акта е издадено наказателно постановление № СО-1-Ю-25-26КИ-483/26.01.2026 г., с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 520 евро на основание чл. 26, ал. 7 от Наредбата.

При така установените факти районният съд е обосновал правни изводи, че АУАН и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, при спазване на сроковете по чл. 34 ЗАНН и при наличие на изискуемите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Приел е, че описанието на нарушението е достатъчно ясно и позволява на санкционираното лице да разбере за какво административно нарушение е ангажирана отговорността му. Съдът е приел още, че от обективна страна са осъществени признаците на нарушението по чл. 15, т. 7 от Наредбата, тъй като е установено разкопаване на улица/тротоар при извършване на ремонтна дейност без необходимата сигнализация. Отчетено е, че отговорността на юридическото лице е обективна и безвиновна, поради което не следва да се изследва субективната страна на деянието. Районният съд е приел, че не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН и че наложената имуществена санкция, определена близо до законовия минимум, е законосъобразна.

Решението е валидно и допустимо. Постановено е от компетентен съд, в предвидената от закона форма, по допустима жалба срещу наказателно постановление, подлежащо на съдебен контрол. Не се установяват основания за обезсилване или прекратяване на съдебното производство.

Неоснователно е касационното оплакване за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при постановяване на решението. Районният съд е обсъдил всички релевантни възражения на жалбоподателя, включително тези относно компетентността на актосъставителя и наказващия орган, редовността на АУАН и наказателното постановление, приложението на чл. 40 ЗАНН, яснотата на описанието на нарушението, действието и приложимостта на общинската наредба, доказаността на деянието и размера на наложената санкция. Обстоятелството, че съдът не е възприел тезата на жалбоподателя, не означава липса на произнасяне по направените възражения.

Първоинстанционният съд е изложил самостоятелни мотиви както по фактическата, така и по правната страна на спора. Доказателствената съвкупност е обсъдена в нейната цялост. Съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели, участвали в проверката, като е изложил съображения защо ги приема за логични, последователни и съответстващи на писмените

доказателства и снимковия материал. В касационната жалба не се сочат конкретни доказателства, които районният съд да е игнорирал и които да водят до различен фактически извод. Поради това не е налице твърдяното нарушение при формиране на вътрешното убеждение на съда.

Неоснователно е и възражението за нарушение на чл. 40 ЗАНН. Съгласно чл. 40, ал. 1 ЗАНН актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. В случая актът е съставен в присъствието на упълномощен представител на дружеството и на свидетел, присъствал при установяване на нарушението. При това положение не е било необходимо присъствието на двама други свидетели по смисъла на чл. 40, ал. 3 ЗАНН, тъй като тази хипотеза е приложима при липса на свидетели, присъствали при извършване или установяване на нарушението, или при невъзможност актът да бъде съставен в тяхно присъствие. Такива данни по делото няма.

Неоснователно е и възражението за неясно описание на нарушението. Както в АУАН, така и в наказателното постановление са посочени датата, мястото, нарушителят, конкретното поведение, в което се изразява нарушението, и нарушената правна норма. Описано е, че при извършване на ремонтни дейности е разкопана [улица]без необходимата сигнализация. Това описание е достатъчно за индивидуализиране на административнонаказателното обвинение и за упражняване на правото на защита. Не е необходимо в наказателното постановление да се възпроизведат всички фактически детайли от проверката, щом са посочени елементите, които очертават състава на нарушението и позволяват разграничаването му от други възможни нарушения.

Правилно районният съд е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 22, ал. 5 ЗМСМА наказателните постановления се издават от кмета на общината или от негов заместник. Процесното наказателно постановление е издадено от заместник-кмет на Столична община, като по делото е представена и заповед за оправомощаване. Не е налице недопустимо разширяване на кръга на наказващите органи чрез подзаконов нормативен акт, тъй като самият закон предвижда възможност наказателните постановления да се издават и от заместник-кмет.

Съответен на материалния закон е изводът, че е осъществено нарушение на чл. 15, т. 7 от

Наредбата. Разпоредбата забранява разкопаването на улици, тротоари, земни площи, градински и паркови настилки, както и прокопаването и извършването на ремонтна дейност от физически и юридически лица и еднолични търговци без необходимото разрешение и/или без необходимата сигнализация. В конкретния случай съставомерният факт е липсата на необходима сигнализация при извършвана ремонтна дейност и разкопаване на общинска площ, предназначена за обществено ползване. Този факт е установен от свидетелските показания, констативния протокол и снимковия материал, поради което правилно е прието, че нарушението е доказано от обективна страна.

Не може да бъде споделено и възражението, че приложението на общинската наредба е изключено поради наличие на други правила относно временната организация на движението или безопасността при строително-монтажни работи. Наличието на специални правила относно организацията и безопасността на движението не дерогира задължението по чл. 15, т. 7 от Наредбата да не се извършват ремонтни дейности и разкопаване на общински имоти и вещи, предназначени за общо ползване, без необходимата сигнализация. Двете групи правила не са в противоречие, а имат съвместима защитна функция – обезпечаване на безопасността на гражданите и опазване на обекти, предназначени за обществено ползване. В случая административнонаказателната отговорност не е ангажирана за липса на определена схема или проект за временна организация на движението, а за конкретно установеното отсъствие на необходима сигнализация на място при разкопан участък.

Правилно съдът е преценил, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на юридическото лице. По силата на чл. 83, ал. 1 ЗАНН отговорността на юридическите лица за административни нарушения е обективна. Ето защо за реализирането ѝ не е необходимо да се установява вина на конкретен служител или представител на дружеството. Достатъчно е нарушението да е осъществено при или по повод дейността на юридическото лице, каквато връзка в случая е налице, доколкото ремонтните дейности са извършвани от дружеството. Наложена имуществена санкция е в законоустановения размер, близък до предвидения минимум. Съдът приема, че преценката на първоинстационния съд за липса на основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН е правилна. Нарушението не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи от този вид. Липсата на сигнализация при разкопан участък от улица или тротоар създава реален риск за пешеходци и участници в

движението. Ето защо правилно районният съд е приел, че случаят не е маловажен. Обстоятелството, че няма данни за настъпили вредни последици или за други нарушения от същия вид, не е достатъчно да обуслови приложение на чл. 28 ЗАНН, а е относимо единствено към индивидуализацията на наказанието.

По изложените съображения касационният състав приема, че обжалваното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон и при липса на съществени нарушения на процесуалните правила. Изводите на районния съд се споделят изцяло, като на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК настоящият състав препраща и към мотивите на първоинстанционния съд.

При този изход на спора разноски не следва да се присъждат, доколкото такива не са претендирани.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1358/19.04.2026 г., постановено по НАХД № 20261110202663 по описа на Софийския районен съд, 99 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: